

П. Когато тя клеветѣхъ други-ти, и азъ знаѣхъ че не си виноватъ, а ся съединявамъ съ тѣхъ, то що правѣхъ?

От. Лжесвидѣтельствувахъ.

П. Ако ся случи да ны повикатъ на еѣдо-вище-то или на друго нѣкое мѣсто за да сви-дѣтельствуваме за съѣда си, или противъ не-го, то що трѣбува да правимъ?

От. Трѣбува всякога да казуваме истинѣ-та. „Истинный-тъ свидѣтель не ще да лъ-же.„ Прит. 14; 5, 25 : 24; 28 : Исх. 23; 1, 2 : Втор. 19; 15-19.

П. Още що забранява тая заповѣдь?

От. Клеветѣ-тѣ и разносяніе-то на думы. „Да не ходишь между люди-ты си като кле-ветникъ.„ (Лев. 19; 16). „Да не разносяшь лъжливъ слухъ.„ Исх. 23; 1 : Пс. 15; 3.

П. Каквы лица сѣ разносители-ти, клевет-ници-ти и одумници-ти?

От. Тѣ сѣ вредители, и разбъркуватъ свѣ-тъ-тъ. „Дѣто нѣма разноситель, прѣніе-то престанува.„ Прит. 26; 20 : 20; 19 : 11; 13.

П. Какъ трѣбува да казуваме истинѣ за съѣда си?

От. „Съ любовь.„ Еф. 4; 15 : 1 Пет. 3; 11 : 1 Кор. 13; 3-7.

П. Що казува Свято-то Писаніе за това?

От. „Не злословете единъ другого.„ (Іак. 4; 11) : „Ако нѣкому помежду васъ ся струва, че е благочестивъ, и не обуздава я-зыкъ-тъ си, но прельстява сърдце-то си, не-гово-то благочестіе е суетно.„ Іак 1; 26 : 1 Пет. 3; 10 : Еф. 4; 31.